

PÁ~ES HORY, PÁ~ES DOLY â€“ BULHARSKO A Å~ECKO - V.

ÅšterÅ½, 27 listopad 2007

Nikde Å¼ádná známka kempu, a tak jedeme polní cestou kus dál a vjíÅ¼díme do jakéhosi oploceného dvora s cedulí, která hlásá, Å¼e zde prodávají ryby. Zastavíme u sádek plných pstruhÅ, kteÅ™í mají témÅ™ Å•ernou barvu. Z nedaleké chalupy vychází obtloustlá Å•ena, které se jdeme zeptat na moÅ¼nost kempování. OkamÅ¼itÅ› nás obklopí psi, z nichÅ¼ jeden - odrostlé štÅ›nÅ› - má pomÅ›rnÅ› neurvale okusuje nohu a botu.

Pejsky hledím a pÅ™emýšlím, kolik tak asi chytnu blech. Å½ena neumí anglicky ani nÅ›mecky, a tak se domlou v Å•esko-rusko-bulharsky (docela nám to jde). Dozvídáme se, Å¼e kempovat má~Å¼eme kdekoliv, coÅ¼ je dokládáno rozsáhlým pohybem paÅ¼e. Ptáme se na cenu, na coÅ¼ Å¼ena odpovídá, Å¼e 5 Leva za všechny (1 Leva = 14,35 Kč) SmÅ›nou sumu platíme a aÅ¼ pozdÅ›ji zjišÅ›ujeme, Å¼e zcela zbyteÅ›nÅ›, protoÅ¼e kemp je divoký a tahle z rybárny s ním ani nemá nic společného. Ale co, aspoň jsme pÅ™ispÅ›li na rozvoj její chudé domácnosti. Ptáme se ještÅ›, zda má~Å¼eme rozdÅ›lat oheÅ›, to ale zamítá – v národním parku se oheÅ› rozdÅ›lávat nesmí. Nabízí nám Å¼e si má~Å¼eme uvaÅ™it u ní, pÅ™iÅ•emÅ¼ ukazuje na plechový zrezivÅ›lý gril, pohozený u jakési boudy. RadÅ›ji nasedám a odjíÅ¼íme si hledat místo k noclehu.

ProjíÅ¼íme pÅ™es rozsáhlou louku kolem kamenité Rilské Å™íÅ•ky, kde jsou pomÅ›rnÅ› hustÅ› rozmístĚné dÅ™ev laviÅ•ky, u kterých v sezónĚ lidé stanují. TeÅ• je tu ale pusto a prázdno, pouze v jednom místĚ mají nÅ›jací BulhaÅ™i piknik a kousek dál se jiní cachtají v potoce. Nikdo z nich však nevypadá jako potencionální spolunocleÅ¼ník, z Å•ehoÅ¼ máme radost. Zastavujeme poblíž dÅ™evĚného altánku s pramenem nÅ›jaké zázraĚné vody. Na altánu je cedule s oznaĚením Národního parku a s pokynem, Å¼e máme udržovat Å•istotu. Tu tady ale nedodrÅ¼uje nikdo ani náhodou. Všude se válí plno odpadkÅ› a pro nás je to dost tristní pohled. Na našich toulkách Å•skou pÅ™irodu nás doká~Å¼e rozĚílit jeden odhozený papírek od tatranky Å•i PET láhev, a tady jsou všeho podobného haldy. Vybíráme si místo, kde je pomÅ›rnĚ Å•isto a také je pÅ™íhodný plac pro postavení stanĚ. Chlapi si fotí panorama rilských vrš vykukujících za nedalekým lesem a Terka se ubírá pÅ™ímo do nÅ›j, aby vykonala tolik oddalovanou potÅ™ebu. Záchody v tomto kempu pochopitelnĚ nejsou. Na tábošti je betonová skruÅ¼ se zbytky popela, takÅ¼e v tĚchto místech se s nejvĚtší pravdĚpodobností oheÅ› rozdÅ›lávat má~Å¼e. My ale nakonec netopíme a vaÅ™íme si na plynu nÅ›jaké dehydratované jídlo, pÅ™iÅ•emÅ¼ za doprovodu mohutného slinĚní vzpomínáme na ty nádherné pstruhy v sádkách. Také si dáváme do ledové vody v Å™eclce chladit nÅ›jaké pivo a víno na veĚerní siestu. Navšuvjí nás dva psi, kteÅ™í pÅ™išli bĚhví odkud. Jsou pÅ™itelští a vrtí ocasy, kdyÅ¼ ale zvedáme ruku k pohlazení, krĚí se strachy. Je poznat, Å¼e spíšneÅ¼ pohlazení, dostává se jim tu bití. Házíme jim nÅ›jaké jídlo, musí být velice hladoví, protoÅ¼e hÅ¼erou i suchý chléb. Jeden pes pak odbíhá, druhý si ulehá kousek od nás a pospává. Jsme rádi, Å¼e budeme mít hlídaĚe, protoÅ¼e najednou kolem nás postupnĚ projíÅ¼dí nÅ›kolik aut, ze kterých si nás velice zvdĚšejí jejich SpÅ™ádáme konspirace, jak Å¼enská z rybárny dala echo nÅ›jakým zlosynĚm, kteÅ™í nás pak v noci pÅ™epadnou, okradou a zamordují. Máme z toho neblahý pocit, vÅ¼dyš historek o bulharských lupiĚích v turistických oblastech jsme slyšeli Å•etli dost. V podveĚer pak pÅ™ijíÅ¼í dva BulhaÅ™i, kteÅ™í zaparkují auto kousek od nás a v altánu piknikují. PozdÅ›ji k nim starší muÅ¼, podávají si ruce a společnĚ pak rozpráví a hodují. V závĚru nejmladší Bulhar posbírá zbytky a odpadky ze stolu, nandá je do igelitové tašky a tu odhodí do trávy pÅ™ed altán.

Fakt hovada…

Jsme tím pobouÅ™eni, ale na druhou stranu rádi, Å¼e místo opouštĚjí a my budeme koneĚnĚ sami. Jen co zmizí zaĚneme stavĚt stany, kdyÅ¼ vtom zaslechneme cinkot zvoncĚ a pÅ™ímo pÅ™es táboštĚ nám pÅ™ejdou tĚmi nimi mizí i nášhlídací pes, a tak uÅ¼ jsme tu skuteĚnĚ sami. Zapalujeme si svíĚky, popijíme Å•eské pivo a víno vychlazené v Å™eclce a tlacháme. Je pÅ™íjemný a teplý veĚer, takÅ¼e si to náramnĚ vychutnáváme. ProstĚ pohodlĚ tak navrhuju, Å¼e bysme mohli lovit bobĚíka odvaha a jednotlivĚ chodit do zmiĚovaného uÅ¼ opuštĚného domu a Blairwitch. Nikdo ale o bobĚíka nemá zájem, Terka Å™íká, Å¼e by tam nešla ani za bobĚíka ze zlata, a tak máĚ návrh padá. Unavení dvoudenním cestováním jdeme asi v jedenáct spát. KdyÅ¼ uÅ¼ témÅ™ zabírám, zaĚná Axl chrápat jak starý medvĚd pÅ™i zimním spánku. Vzbuzuje se i Terka a nabádá mĚ, aÅ¼ s tím nÅ›co udĚláme. ProtoÅ¼e mlaskání nezabírá, vylézám ze stanu a jdu lomcovat se stanem Axla, lomcuji tak, Å¼e ho málem zbořím. Vzhledem k nijaké odezvě rozepínám stan a lomcuju uÅ¼ pÅ™ímo Axlem. Zase nic. Volám na nÅ›j, ale všmarno. Tím všhlomozem se vzbuzuje i Petr nocující v autĚ, jen s tím chrapounem to ani nehne. Ěříkám si, Å¼e kdyby ho pÅ™išli ti obávaní BulhaÅ™i pÅ™epadnout, nebude vĚdĚt vĚbec o niĚm. Vracím se do svého stanu a s Terkou pÅ™emýš budeme dĚlat, jestli Axla zabijeme nebo co jako. Je nám jasné, Å¼e pÅ™i tomhle chrápání nezamhouříme ani oko. Kdy se rozhodujeme, Å¼e pÅ™jdeme odkolíkovat Axla v stan a i s ním uvnitř jej celý posadíme do potoka, aÅ¼ si doplave tĚeba Ěerného moÅ™e, Axl z niĚho nic pÅ™estane a aÅ¼ do rána je klid. Míša z Humplu, cestovatelka n. v. n.